

мер по укріпленню дисципліни, причинах і умовах
совершення порушень дисципліни;

- аналіза личних дел лиц, совершивших нарушения
дисциплины и законности; карт изучения личности со-
трудников; контент-анализ материалов уголовных дел,
материалов судебной практики, что дало возможность
изучить причины и условия совершения нарушений дис-
циплины в ОВД Украины.

ЛИТЕРАТУРА

1. Ворушило В.П. Управлінські рішення щодо змі-
нення законності у діяльності органів внутрішніх справ
(організаційно-правові питання): Дис... канд. юрид. наук:
12.00.07. –Запоріжжя, 2003. –227 с.

2. Свон Р.Д. Эффективность правоохранительной
деятельности и ее кадровое обеспечение в США и России.
-СПб.: СПб. ун-т МВД России, изд-во «Алетейя», 2000. –
288 с.

3. Goleman D. Emotional Intelligence: why it can matter
more than IQ. -London: Bloomsbury Publishing, 1996.

4. Cooper, R.K. and Sawaf, A. Executive EQ. London:

Orion Business Books, 1996.

5. Борисенко Н. Профессиональная надежность воен-
нослужащего внутренних войск МВД России // Войско-
вой вестник. -1996. -№ 2.

6. Klemp G.O. Jr. 'The assessment of occupational compe-
tence', Report to the National Institute of Education, Washing-
ton D.C., 1980.

7. Doerner W.G. and Nowell T.M. 'The reliability of the
behaviour-personnel assessment device (B-PAD) in selecting
police recruits' // Policing: an International Journal of Police
Strategies and Management. -1999. -Vol.22. -3.

8. Neyroud P., Beckley A. Policing, Ethics and Human
Rights. Cullompton, Devon: Willan Publishing, 2001. -235 p.

9. Wood R. and Payne T. Competency-Based Recruitment
and Selection. Chichester, UK: John Wiley& Sons, 1998.

10. Covey, S.R. The Seven Habbits of Highly Effective
People. London: Simon and Schuster, 1989.

11. Кобзин Д.А. Социальные изменения как детерми-
нанта дисциплины в органах внутренних дел: Дис... канд.
соц. наук: 22.00.03 /НУВС. -Х., 2000. -206 с.

Поступила в редколлегию 16.10.2005

МАРТИНЕНКО О.А. ПОПЕРЕДЖЕННЯ ЗЛОЧИНІВ СЕРЕД ПЕРСОНАЛУ ОВС УКРАЇНИ: ОРГАНІЗА-
ЦІЙНО-УПРАВЛІНСЬКИЙ АСПЕКТ

Розглянуто основні напрямки превенції злочинів серед персоналу органів внутрішніх справ, що стосують-
ся організаційно-управлінських аспектів роботи с особовим складом

MARTYNYENKO O.A. CRIME PREVENTION AMONG UKRAINIAN POLICE PERSONNEL: MANAGE-
RIAL ASPECT

The article is devoted to consideration of main directions, preventing the crimes among law-enforcement person-
nel, concerning the administrative aspects of staff management.

V.V. ПАХОМОВ

Харківський національний університет внутрішніх справ

УДК 336.711.5:336.225.2

СУТНІСТЬ ТА ПРИЗНАЧЕННЯ ДЕРЖАВНОГО КОНТРОЛЮ ЗА ПРАВАЗАСТОСОВЧОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ПОДАТКОВИХ ОРГАНІВ¹

Розглядаються питання системи державного контролю за правозастосовчою діяльністю податкових ор-
ганів

За сучасних умов в Україні серед правових форм дер-
жавної діяльності поряд із такими, як правотворча, право-
застосовча і правоохоронна, слід виділити і контрольну
діяльність. Проблеми контролю за правозастосовчою дія-
льністю податкових органів були предметом досліджень

багатьох вчених, зокрема В.Б. Авер'янова, О.Ф. Андрійко,
Т.С. Воїнової, В.М. Гарашука, П.Т. Геги, Є.В. Калюги,
М.П. Кучерявенка, Я.В. Литвиненка, Н.Р. Нижник, Н.Ю.
Пришви, Ю.О. Самури та інших. Але, не дивлячись на
інтенсивність та широкий спектр досліджень цих проблем
та проблем, що тісно пов'язані з контрольною сферою
діяльності, багато питань в означеній сфері залишаються
дискусійними. Означена проблематика визначена однією
із пріоритетних в Стратегічному плані розвитку державної

¹ Первинна рекомендація з напрямку досліджень: канд.
юрид. наук Музичук О.М. (ХНУВС).

податкової служби України на період до 2013 року.

Метою цієї статті є удосконалення праводійносин в сфері державного контролю за діяльністю податкових органів. Наукова новизна статті визначається тим, що у ній в новому аспекті визначено сутність та завдання контролю за правозастосовчою діяльністю податкових органів, надано пропозиції щодо внесення змін та доповнень до чинного законодавства з означених питань.

Система державного контролю за правозастосовчою діяльністю податкових органів є складною і розгалуженою, оскільки контроль здійснюється багатьма державними та громадськими органами і посадовими особами. Крім того, обсяг контрольної діяльності, її призначення у них різний. Виходячи з цього можна вести мову про певну систему органів (посадових осіб), які здійснюють контроль за правозастосовчою діяльністю податкових органів. Цей вид контролю відносно податкових органів здійснюють: Верховна Рада України; Уповноважений Верховної Ради України з прав людини; Президент України; Кабінет Міністрів України; органи спеціалізованого контролю; місцеві органи виконавчої влади в межах повноважень, визначених законом; органи місцевого самоврядування в межах повноважень, визначених законом; прокуратура України; судові органи України; громадяни України та громадські організації; керівники та відповідні структурні підрозділи податкових органів (внутрішній контроль).

У ст.75 Конституції України зазначено, що: “Єдиним органом законодавчої влади в Україні є парламент – Верховна Рада України” [1]. У той же час вона здійснює й інші функції, насамперед установчу та контрольну. *Парламентський контроль є найвищим видом державного контролю в Україні, що зумовлено статусом Верховної Ради України (представницький орган усього народу України, єдиний орган законодавчої влади тощо) в системі органів Української держави. Вихідним загальним конституційним положенням про парламентський контроль є п.33 ст.85 Конституції України, згідно якого до повноважень Верховної Ради України належить: “здійснення парламентського контролю у межах, визначених Конституцією” [1]. Інші пункти зазначеної статті вказують на контрольні повноваження, що стосуються тих чи інших об’єктів парламентського контролю: виконання Державного Бюджету (п.4), діяльність Кабінету Міністрів України (п.13), використання іноземних позик (п.14).*

Верховна Рада створює, коли вважає за необхідне, тимчасові контрольні, ревізійні, слідчі комісії з будь-якого питання своєї компетенції. Має вона і постійні контролюючі органи. Комітети Верховної Ради на постійній основі здійснюють функції контролю за впровадженням у життя законів України, за діяльністю державних органів і організацій. Зазначені органи та організації зобов’язані виконувати вимоги комітетів, надавати їм необхідні матеріали і документи, розглядати в обов’язковому порядку рекомендації комітетів і повідомляти в установленний ними строк про результати розгляду та вжиті заходи [2].

Уповноважений Верховної Ради України з прав людини (омбудсман). За місцем у юридичному механізмі захисту прав людини омбудсман відноситься до національних інститутів не судового захисту прав людини. На відміну від прокурорських органів оцінним критерієм у його діяльності є не тільки законність, але й справедливність, сумлінність, доцільність [3, с.78]. Ще одна особливість інституту омбудсмана – основний об’єкт його контролю –

адміністративні органи і посадові особи, коли їх діями чи бездіяльністю порушуються права, законні інтереси людини [4, с.321].

Відповідно до Закону України “Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини” [5], останній виконує такі завдання, як: 1) захист прав і свобод людини і громадянина, проголошених Конституцією України, законами України та міжнародними договорами України; 2) додержання та повага до прав і свобод людини і громадянина; 3) запобігання порушенням прав і свобод людини і громадянина або сприяння їх поновленню; 4) сприяння приведенню законодавства України про права і свободи людини і громадянина у відповідність з Конституцією України, міжнародними стандартами у цій галузі; 5) поліпшення і подальший розвиток міжнародного співробітництва в галузі захисту прав і свобод людини і громадянина; 6) запобігання будь-яким формам дискримінації щодо реалізації людиною своїх прав і свобод; 7) сприяння правовій інформованості населення та захист конфіденційної інформації про особу [5].

Приймаючи до уваги те, що права та свободи громадян реалізуються і під час діяльності юридичних осіб, вважаємо доцільним у ст.3 Закону України “Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини” серед завдань омбудсмана передбачити окремий пункт такого змісту: “Захист прав, свобод і законних інтересів фізичних та юридичних осіб, проголошених Конституцією України, законами і підзаконними актами України та міжнародними договорами України”. Більш того, потребує зміни сама назва вище приведеної статті Закону України “Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини”, яка називається: “Мета парламентського контролю за додержанням конституційних прав і свобод людини і громадянина”. Це пояснюється тим, що: по-перше, мета – це бажаний результат, за невиконання чи недосягнення якого притягнення до відповідальності певного суб’єкта, зокрема Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини є неможливим. По-друге, аналіз змісту цієї статті надав змогу зробити висновок, що у ній йдеться не про мету, а про конкретні завдання, які повинен виконувати Уповноважений Верховної Ради України з прав людини. Таким чином, пропонуємо назву статті 3 Закону України “Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини” викласти у такій редакції: “Завдання Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо контролю за додержанням прав, свобод і законних інтересів фізичних та юридичних осіб”.

Крім того, серед прав Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини слід передбачити і такі, як: 1) вимагати проведення парламентських розслідувань за фактами резонансних правопорушень; 2) повідомляти через засоби масової інформації про факти порушення прав, свобод та законних інтересів фізичних та юридичних осіб; 3) викликати посадових осіб та окремих громадян для отримання інформації про факти правопорушень; 4) зберігати, носити і застосовувати зброю.

Відповідно до ст.16 Закону України “Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини”, підставами для провадження справ та призначення перевірок є: 1) звернення громадян України, іноземців, осіб без громадянства чи їх представників; 2) звернення народних депутатів України; 3) власна ініціатива.

Вважаємо, що вище приведені стаття обмежує коло

підстав для провадження справ та призначення відповідних перевірок. На нашу думку, такою підставою повинна бути: "будь-яка інформація, незалежно від її джерела в якій міститься інформація про порушення прав, свобод та законних інтересів фізичних та юридичних осіб". Відповідні зміни необхідно внести до чинного Закону України "Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини".

Формою контролю за правозастосовчою діяльністю податкових органів може бути ініціювання Уповноваженим Верховної Ради України з прав людини проведення перевірок діяльності певних напрямків фіскальної діяльності податкових органів, витребування необхідних матеріалів, тощо. Він може звернутись до Конституційного Суду України з поданням про відповідність Конституції України та законом України відомчих нормативно-правових актів з питань фіскальної діяльності; безперешкодно відвідувати податкові органи, ознайомлюватись з документами, у тому числі і секретними (таємними), та отримувати їх копії; направляти у відповідні органи акти реагування у разі виявлення порушень прав і свобод людини з боку податкових органів.

Характерною особливістю *контрольних повноважень Президента України* є здійснення ним нормотворчого контролю. Так, згідно зі ст.137 Конституції України, він може зупиняти дію нормативно-правових актів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, якщо вони не відповідають Конституції та законам України. У такому разі Президент повинен водночас звернутися до Конституційного Суду України з метою визначення конституційності актів, які були ним зупинені.

Аналіз конституційних повноважень Президента України свідчить про здійснення ним кадрового контролю, коли він вирішує питання про відповідність чи невідповідність якостей певної особи вимогам, зумовленим характером тієї чи іншої посади. Так, глава Української держави, наприклад, згідно зі ст.106 Конституції України "призначає на посади та звільняє з посад за згодою Верховної Ради України Голову Антимонопольного комітету України, Голову Фонду державного майна України, Голову Державного комітету телебачення і радіомовлення України" (п.14), формує, згідно з п.4 ст.107 Конституції України "персональний склад ради національної безпеки і оборони України".

Під контролем Президента України як гаранта "державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина" (ст.102 Конституції України) знаходиться і діяльність "силових" відомств країни.

Важливу увагу Президент України приділяє контролю за виконанням його актів та доручень, у зв'язку з чим 29.03.2000 року ним було видано Указ "Про заходи щодо вдосконалення організації контролю за виконанням актів та доручень Президента України" [6]. Згідно з п.4 даного указу "координація заходів щодо забезпечення контролю за виконанням" зазначених актів та доручень "здійснюється Головним контрольным управлінням Адміністрації Президента України".

Таким чином, особливість Президентського контролю за правозастосовчою діяльністю податкових органів полягає у тому, що Президент: по-перше, наділений правом "вето" законодавчих актів, в тому числі, які стосуються діяльності податкових органів; по-друге, визначає загальні принципи кадрової роботи в державних органах, зокрема

податкових, призначає за поданням Прем'єр-міністра України членів Кабінету Міністрів України, керівників інших центральних органів виконавчої влади в тому числі і Державної податкової адміністрації України, податкової міліції; по-третє, видає укази і розпорядження, які прямо чи опосередковано стосуються діяльності податкових органів.

Контроль як неосновна функція здійснюється поряд з іншими функціями, або як продовження інших функцій. Одночасно у державі є структури, котрі спеціально призначені здійснювати контрольну функцію як основну. Наявність таких структур в юриспруденції відображає самостійний термін "контрольна влада" [7, с.313], або "контрольно-наглядова влада" [8, с.7]. Такий контроль в Україні здійснюють органи виконавчої влади. Їх контроль іще називають "адміністративним" [9, с.418].

Як відзначає В.Б. Авер'янов, "сьогодні в Україні немає структурно визначеної системи органів державного контролю у сфері виконавчої влади. Існують окремі системи таких органів з надвідомчими та відомчими повноваженнями, між якими практично відсутній зв'язок та єдиний регулюючий центр на рівні всієї системи органів виконавчої влади. Органи контролю не мають єдиного організаційного центру, який би спрямовував, координував і здійснював регулятивний вплив на органи контролю в системі виконавчої влади" [10, с.353].

Система органів виконавчої влади припускає розрізнення за суб'єктами таких видів контролю як: вищий (урядовий контроль), відомчий (контроль центральних органів виконавчої влади), місцевий (контроль місцевих органів виконавчої влади). Так, *Кабінет Міністрів України* як вищий орган виконавчої влади, наділений функцією контролю за діяльністю усіх органів виконавчої влади, в тому числі й податкових. Він сприяє тому, щоб податкові органи в повному обсязі та на законних підставах використовували свої повноваження в сфері фіскальної діяльності, заслуховує їх звіти (де, звичайно, може йти мова і про певні статистичні дані, практику застосування заходів примусу), доповіді та інформацію про стан речей в сфері оподаткування. Крім того, Кабінет Міністрів України забезпечує проведення єдиної податкової політики, спрямовує і координує роботу податкових органів, приймає нормативно-правові акти з питань діяльності податкових органів. Але його контрольна діяльність, і тут можна погодитися з думкою В.Б. Авер'янова та І.Б. Коліушко [11, с.30], має загальний характер, не зупиняючись і не спеціалізуючись на якійсь конкретній сфері, рівні чи органі. Контроль, що має загальний характер, здійснюють щодо всієї сфери чи галузі управління і центральні органи виконавчої влади.

Важливу контрольну функцію виконують *органи спеціалізованого контролю*. Так, наприклад, згідно зі ст.98 Конституції України, від імені Верховної Ради України контроль за використанням коштів Державного бюджету України здійснює Рахункова палата. Відповідно до ст.1 Закону України "Про Рахункову палату" від 23.01.1998 року вона є постійно діючим органом контролю, який утворюється Верховною Радою України, підпорядкований і підзвітний їй, вона здійснює свою діяльність самостійно, незалежно від будь-яких інших органів держави [12].

Відповідно до п.4 Положення про Державне казначейство від 27.04.1995 року, воно: організовує виконання Державного бюджету України і здійснює контроль за ним; здійснює контроль за надходженням і використан-

ням коштів державних позабюджетних фондів, позабюджетних коштів [13].

Згідно зі ст.2 Закону України "Про Державну контрольно-ревізійну службу в Україні" від 26.01.1993 року [14] головним завданням державної контрольно-ревізійної служби є здійснення державного контролю за витрачанням коштів і матеріальних цінностей, їх збереженням, станом і достовірністю бухгалтерського обліку і звітності в міністерствах, відомствах, державних комітетах, державних фондах, бюджетних установах, а також на підприємствах і в організаціях, які отримують кошти з бюджетів усіх рівнів та державних валютних фондів, розроблення пропозицій щодо усунення виявлених недоліків і порушень та запобігання їх у подальшому.

Місцеві органи виконавчої влади. Згідно зі ст.118 Конституції України "Виконавчу владу в областях і районах, містах Києві та Севастополі здійснюють місцеві державні адміністрації". Пункт 33 Типового Регламенту місцевої державної адміністрації вказує, що з боку даної адміністрації "Обов'язковому контролю підлягає виконання законів України, указів і розпоряджень Президента України, постанов і розпоряджень Кабінету Міністрів України, актів інших органів виконавчої влади вищого рівня... доручень Президента України і Кабінету Міністрів України, розпоряджень голови місцевої державної адміністрації, запитів і звернень народних депутатів України" [15], зокрема і тих, які стосуються діяльності податкових органів. Крім того, податкові органи зобов'язані систематично звітувати про свою діяльність перед місцевими органами виконавчої влади інформувати місцеві органи влади про основні показники мобілізації податків, інших платежів до бюджету.

Одночасно, згідно з п.5 Указу Президента України "Про систему центральних органів виконавчої влади" від 15.12.1999 року "Центральні органи виконавчої влади можуть мати свої територіальні органи, що утворюються, реорганізуються і ліквіднуються в порядку, встановленому законодавством" [16].

Органи місцевого самоврядування наділені правом встановлювати місцеві податки і збори. Відповідно до ст.143 Конституції України "територіальні громади села, селища, міста безпосередньо або через утворені ними органи місцевого самоврядування встановлюють місцеві податки і збори відповідно до закону" [1]. Конституційна норма деталізована в п.24 ст.26 Закону України "Про місцеве самоврядування в Україні" [17], де це право віднесено до виключної компетенції сільських, селищних та міських рад. Крім встановлення місцевих податків та зборів сільські, селищні та міські ради відповідно до п.28 ст.26 названого Закону приймають рішення щодо надання пільг за цими платежами, виходячи із чинного законодавства.

Законодавець не обмежує повноваження органів місцевого самоврядування лише сферою місцевого оподаткування. Відповідно до п.35 ст.26 Закону України "Про місцеве самоврядування в Україні" їм надано право затверджувати ставки земельного податку. В межах, окреслених ст.1 Закону України "Про систему оподаткування", вони вправі надавати і додаткові пільги за загальнодержавними податками і зборами. Обсяг додаткових пільг не повинен перевищувати меж тих сум, які зараховуються за даним податком до відповідного місцевого бюджету. Строк дії додаткової пільги не перевищує бюджетного року [18].

Органи місцевого самоврядування мають право: заслуховувати доповіді посадових осіб податкових органів; здійснюють контроль за дотриманням податковими органами земельного, господарського, трудового, житлового законодавства та законодавства з питань охорони довкілля.

Судовий контроль в сучасній Українській державі є характерною рисою діяльності її судової влади. Основний зміст судового контролю як способу забезпечення законності, на думку В.К. Колпакова, полягає у здійсненні судом правової оцінки дій та рішень органів виконавчої влади та їх посадових осіб. Якщо при цьому встановлюються порушення законності, то судовий орган вживає відповідних заходів до їх усунення і, у деяких випадках, притягає винних осіб до відповідальності [19, с.669-670]. Важливе місце у судовому контролі посідає контроль за результатами нормотворчості. Цей контроль припускає, що певне коло підзаконних нормативно-правових актів (акти центральних та місцевих органів державної виконавчої влади, органів місцевого самоврядування тощо) можуть бути визнані незаконними судами загальної юрисдикції. З набранням юридичної сили судових рішень зазначені незаконні нормативно-правові акти припиняють свою чинність.

Під час розгляду кримінальних справ та справ про адміністративні правопорушення суди з'ясовують законність, об'єктивність та обгрунтованість підготовлених податковими органами матеріалів. Крім того, вони розглядають скарги фізичних та юридичних осіб про незаконні дії податкових органів та їх посадових осіб.

Прокурорський нагляд є однією із конституційно визначених функцій органів прокуратури України. Згідно зі ст.121 Конституції України на прокуратуру України, зокрема, покладаються: нагляд за додержанням законів органами, які проводять оперативно-розшукову діяльність, дізнання, досудове слідство; нагляд за додержанням законів при виконанні судових рішень у кримінальних справах, а також при застосуванні інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян. Крім того, згідно з п.9 Розділу XV Конституції України та п.2 Перехідних положень Закону України "Про внесення змін до Закону України "Про прокуратуру" від 12.07.2001 року [20], прокуратура продовжує виконувати відповідно до чинних законів функцію нагляду за додержанням і застосуванням законів до введення в дію законів, що регулюють діяльність державних органів щодо контролю за додержанням законів. Аналіз наукової літератури з проблем доцільності чи недоцільності загального нагляду прокуратури надав змогу зробити висновок про запровадження компромісного варіанту, тобто збереження за прокуратурою можливості здійснення загальнонаглядової функції не за власною ініціативою, а виключно за зверненнями фізичних чи юридичних осіб.

При здійсненні прокурорського нагляду за додержанням і застосуванням законів прокурор має право: безперешкодно за посвідченням, що підтверджує займану посаду, входити у приміщення податкових органів; вимагати подання в прокуратуру для перевірки документів та матеріалів пов'язаних з діяльністю податкових органів; вимагати для перевірки рішення, розпорядження, інструкції, накази та інші акти прийняті податковими органами; викликати посадових осіб податкових органів для надання пояснень.

Наприкінці зробимо такі висновки:

1. Значення контролю за діяльністю податкових органів визначається тим, що їх фіскальна та правоохоронна

діяльність торкається інтересів багатьох людей, зокрема платників податків. І тому надані працівникам податкових органів владні повноваження повинні використовуватися нами у рамках закону. Контроль дозволяє вести нагляд за діяльністю податкових органів щодо виконання поставлених перед ними задач, порівнювати фактичну роботу з тією, яка передбачена планами, фіксувати результати. Однак контроль цим не обмежується. До нього входить не тільки фіксація стану роботи та виявлення недоліків, але й, що не менш важливо, сприяння їх усуненню. Контроль вважається закінченим лише тоді, коли виявлені недоліки, усунуті та прийняті всі заходи щодо їх попередження у майбутньому.

2. Контроль за правозастосовчою діяльністю податкових органів здійснюють: Верховна Рада України; Уповноважений Верховної Ради України з прав людини; Президент України; Кабінет Міністрів України; органи спеціалізованого контролю; місцеві органи виконавчої влади; органи місцевого самоврядування; судові органи; прокуратура; громадяни та громадські організації; керівники та відповідні структурні підрозділи податкових органів (внутрішній контроль).

3. Серед завдань органів контролю за правозастосовчою діяльністю податкових органів доцільно виділити загальні та спеціальні. Так, до загальних завдань віднесено: 1) своєчасне і якісне виконання управлінських рішень; 2) підвищення виконавської дисципліни, відповідальності за доручену справу; 3) швидке усунення викритих у процесі контролю недоліків; 4) підвищення дієвості та оперативності; 5) виявлення передового досвіду із впровадженням його в практику. Спеціальний контроль за правозастосовчою діяльністю податкових органів здійснюється за: 1) додержанням податкового законодавства, правильністю обчислення податків і зборів (обов'язкових платежів); 2) прийняттям нормативно-правових актів і методичних рекомендацій з питань оподаткування; 3) формуванням та веденням Державного реєстру та Єдиного банку даних про платників податків фізичних та юридичних осіб; 4) якістю роз'яснень законодавства з питань оподаткування серед платників податків; 5) попередженням, припинення, розкриттям, розслідуванням податкових правопорушень.

Таким чином, під контролем за правозастосовчою діяльністю податкових органів ми розуміємо діяльність державних органів та їх посадових осіб, громадських організацій та окремих громадян, яка здійснюється шляхом нагляду, спостереження чи перевірки за додержанням ними вимог законодавства, зокрема податкового та відповідних підзаконних актів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Конституція України // ВВР України. –1996. –№ 30. –Ст.141.
2. Закон України «Про комітети Верховної Ради України» від 4.04.1995 р. // ВВР України. –1995. –№ 19. –

Ст.134.

3. Шульга А.М. Теория государства и права: Пособие. –Харьков, 2000. –132 с.
4. Алексеев С.С. Право: азбука-теория-философия: Опыт комплексного исследования. –М.: «Статут», 1999. –712 с.
5. Закон України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» // ВВР України. –1998. –№ 20. –Ст.99.
6. Указ Президента України «Про заходи щодо вдосконалення організації контролю за виконанням актів та доручень Президента України» від 29.03.2000 р., № 549/2000 // Офіційний вісник. –2000. –№ 13. –Ст.516.
7. Конституции государств Европейского Союза /Под ред. Л.А. Окунькова. –М.: ИНФРА-М, Норма, 1997. –816 с.
8. Процок І.В. Законодавча влада в Україні: Автореф... канд. юрид. наук. –Харків, 1999. –19 с.
9. Підприємницьке право України: Підручник /За заг. ред. Р.Б. Пишкі. –Харків: Вид-во Ун-ту внутр. справ, «Еспада», 2000. –480 с.
10. Державне управління: проблеми адміністративно-правової теорії та практики /За заг. ред. В.Б.Авер'янова. –К.: Факт, 2003. –384 с.
11. Державне управління та адміністративне право в сучасній Україні: Актуальні проблеми реформування /За заг. ред. В.Б. Авер'янова, І.Б. Коліушко. –К.: УАДУ, 1999. –52 с.
12. Закон України «Про Рахункову палату Верховної Ради України» від 11.07.1996 р. // ВВР України. –1996. –№ 43. –Ст.213.
13. Указ Президента України «Про Державне казначейство» від 27.04.1995 р., № 335 // Урядовий кур'єр. –30.04.1995.
14. Закон України «Про державну контрольно-ревізійну службу в Україні» від 26.01.1993 р. // ВВР України. –1993. –№ 13. –Ст.110.
15. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Типового Регламенту місцевої державної адміністрації» від 11.12.1999 р. // Офіційний вісник. –1999. –№ 50. –Ст.2456.
16. Указ Президента України «Про систему центральних органів виконавчої влади» від 15.12.1999 р. // Офіційний вісник. –1999. –№ 50. –Ст.2434.
17. Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21.05.1997 р. // ВВР України. –1997. –№ 24. –Ст.170.
18. Закон України «Про систему оподаткування» від 18.02.1997 р. // ВВР України. –1991. –№ 39. –Ст.510.
19. Колпаков В.К. Адміністративне право України: Підручник. –К.: Юрінком Інтер, 1999. –736 с.
20. Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про прокуратуру»: від 12.07.2001 р. // Урядовий кур'єр. –2001. –№ 132.

Надійшла до редколегії 27.01.2006

ПАХОМОВ В.В. СУЩНОСТЬ И НАЗНАЧЕНИЕ ГОСУДАРСТВЕННОГО КОНТРОЛЯ ЗА ПРАВОПРИМЕНИТЕЛЬНОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТЬЮ НАЛОГОВЫХ ОРГАНОВ

Рассматриваются вопросы системы государственного контроля за правоприменительной деятельностью налоговых органов

PAHOMOV V.V. ESSENCE AND PURPOSE OF THE STATE CONTROL FOR LAW ENFORCEMENT ACTIVITY OF TAX ORGANS

Questions of system of the state control for law enforcement activity of tax organs are considered.